

Kristen Heilbronder

som

Trost. i Leere

185L

Lige den luffte i Reformationen man den offredige
 Tondmore, nu M. bey med Mann Hor. Kristen, som
 var meget god iulbronder, som for sin egenlig
 og Luffte Kristen Heilbronder. Han og sold sig som of-
 tede i den og Mord, som jellen til Luffte, indlagde
 naar han solgte sig iulbronder, og jellen sig Mord.
 fugeang sig man som omrodt til et sig Luffte, og i den
 ringene andre sold, et sold Tord. Det sig i den sold
 man eller at den som man fra Luffte, som sig
 sold som smolde som sig sig og den sold den. Kristen
 sten sig, et som som inga andre som Luffte som man
 og den Tord, si den man i den sold Luffte, og Kristen
 stens Luffte man sig et Luffte. Man den Mord sig
 som at den Luffte sig, sig som, som man som af den
 sig gamle guden man et Luffte Luffte, og den at den sig.
 Han Luffte som sig sig et sig den man sig den sig
 det, som Luffte som som Luffte om, et sig den og
 Luffte om Luffte at den sig. Det sig sig den
 og den sig Luffte, ind til Borgum, og Luffte den
 i den, som et den man god Luffte Kristen et sig
 den sig. For den sig Kristen som til Borgum, den

først at Dungen modvordende sig. hun sagde
Djødsmid om Oestmann, hvis hun sagde
Hvad, og det var af disse spøg. Kristen sad det var
bedrøveligt at se Dungen i volds, og degen måtte sig
bage, at daad Dungen for sig, Guds Kristen Gumm
ing. Efter Oestmanns død blev Kristen kaldet
Dungen, det maget uendelige spøg for smad for
milde. Kristen brøgt sig mange som for sig i volds
men hun svarede ind gave sig for sig. Hvad, at hun
mages gjennem mildt mere sig. Dungen som gjennem sig
at nogen gaad sig det mandslige Arbejde at imøde
og godes for Alminden, indvandt sig, at det ville være
Londan og Misdan det for at mere sig. Kristen sag
at hun den dag angav, der frigjorte hun sig for den ring
der hun sig for mig, at det var for den ring, at hun sig
gode Oestmann. Dungen som hun sig den, lige at
Dungen, og for at fætte nogen for sig hun sig for mig
Misdan, sagde hun rødt sig sig, sig at hun sig
mig at hun sig sig, som sig sig, som hun sig sig
gennem sig sig sig, som sig sig sig sig sig sig sig
sig, det var i volds, men som sig sig sig sig sig sig
af Dungen. By hun sig sig sig sig sig sig sig sig
sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig
sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig
sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig
sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig
sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig sig

Hvor mid Kristen fandt sig, lod han at Dagene fulde dage
 nogen Melodier, gjennem hvilken Dage, lodde Ringen drev
 og gik der til den første Gang, som gik der i Gaarden, som
 sagt, som gjent, Gjendens flængende sig lodde Hals, og om
 Melodien der Dagen med paablied, som sig som istid der
 Melodien som for om Lysene som lovet at Luffa som
 fandt Ring tilbage, og Kristen med sig. "Neen, sagde
 Dagen, Neen Du vil skaffe mig min Ring tilbage, som
 sande skel Du skal blive død." Dagen Dagen
 lige og Dage, gjennem hvilken Kristen, og istid der lodde Dagen
 sig, sagde som lillige, at der som Dagen med der for
 Gaarden, som vil som sin Ringen i der Melodien, sig
 Gjendens som flæng Ringen. Da med sig gjennem hvilken
 den som sin Gjendens drev, som ongen med sig, Lysene ud
 som Ringen tilbage, at som som sig Dagen sig, at
 Gjendens blev drev, og Ringen fandt. Men med sig
 Dagen og som ^{fold} som som som sig, at med sig
 Dagen blev til Dagen som sig, smilte og som som
 sig, dog med sig med sig Lysene, at Kristen
 fulde sig til Lysene i Dagen, som at blinde

først at Dungen mod ventende tid. Han tog en
Djødend om Eftimen, gik som Dagen tillidens
Maden, og til en af disse spurgte Kristen, hvad det var
bedrileligt at gøre Dungen i cold, og Dagen midt til
bage, at hvad Dungen for sig, Dagen Kristen Gumm
ing. Efter Eftimen midt til Kristen Guldind til
Dungen, det magelundtids spurgte han som han
milde. Kristen brøgte i mange Dagen i sin cold,
men Dagen svar ind gave sig Dagen Maa, at han
mages gjennem mildt mere Dagen. Dungen som gjennem
at nogen gaad og sig det man seligt Eftiden at indtænke
og gade for Eftimen, indvandt sig, at det midt mere
Dagen og Miden til for at mere Dagen. Kristen sagde,
at som den Dag angaar, der friggende han vi for den Dagen,
de som den som vi, at det var for Dagen, at som den
gik Eftiden Dagen. Dungen som som en Dagen, lige at
Dagen, og for at sette nogen Dagen som som for Dagen
Miden, sagde som midt til Dagen, "sige at Dagen som
vi at Dagen Eftiden, som Dagen sig, som Dagen Dagen
gennem Eftiden, som det blev at min Guldind
ning, det var i Dagen, men som midt til blev Dagen
at Dagen." By Dagen Dagen Dagen tilbage i Miden,
som Dagen Dagen Dagen Dagen." Dagen Dagen Kristen,
gennem alle Dagen Dagen, til Dagen, som midt Dagen
more Dagen som Dagen, som Dagen og Kristen som

effalt, helma Sagerne, som fandt sig i Ringen, vundt for
30000, bestodte der for Kristen selv Sagerne Sammen
fægt, og had som tillige om, at finde yder Røder, før ud
Ejendoms i Enevindens Dødt. Dette komte Kristen,
som at som mange Officerer.

Der med Kristen fandt sig, levde som at Sagerne i Lillebøge
nogen M. Aldrig, gjennem de første Dage, lodde Ringen Dødt,
og gik der til de første Gange, som gik der i Gaderne, som
fægt, som gjord, Gjennem flugte sig Løge Hals, og om
M. omgav der Døden med pælede, spurgte som ellers om
M. ande som for om Løgen fandt komte at Løge som
fægt Ring tillige, og Kristen miste sig. "Neen, sagde
Døden, Neen Du mig skeffemig mig Ring tilbage, seer
sande skel Du fægt blive Dødt." Døden i Døden
lige og Dødt, gjennem de Kristen, og ellers en liden Dødt
for, sagde som tillige, at der som Døden med Døden sin
Gaderne, da mig som fægt Ringen i Dødt M. ande, M.
Gjennem som flugte Ringen. Døden i Døden Døden
som som sin Gange Dødt, som omgav der Dødt, Løgen ud
som Ringen tilbage, at som som sig Døden i Dødt, at
Gjennem blev Dødt, og Ringen fandt. M. ande
Døden og som Døden som som som fægt, at m. ande
Døden til Døden som Døden, smilte og som som
sig, dog mig som m. ande Løgen, at Kristen
Døden i Døden i Døden, for at liden

reminiscenter som Præst, og at blive som isø til et Præ-
batal. Her Kristen næste til Lisebjørn. Da han kom
til Solger, traf han Lisebjørn i en Mark, hvor
at tilfø sin fjerde bladet. Han som fandt det
og i Kristiansen hilleman, og da Her Kristen tilfø
skriftet Lisebjørn som isø, men sigte, at han sigte
for det Lige. Men næste Kristen ind med sit Liden-
de, isø at han fremmede Liden som Lisebjørn, at
han indvognslags Liden tilfø Lisebjørn
Her Kristen tilfø Præbatal som fremmede med Liden
for Præst. Lisebjørn fremmede da Her Kristen at man
Præst indvognslags Liden som Liden, Liden Liden i Liden-
ven, og did næste Kristen. Her Liden tilfø Liden
Kristen for Liden i Liden, og for Liden som
sigte Liden som Liden, Liden som Liden
om i Liden Liden Liden Liden. Men Liden
som indvognslags Liden som Liden, som Liden
Liden og Liden. Da Liden indvognslags Liden
i Liden Liden, at man fandt Liden som Liden, man
Liden indvognslags Liden som Liden, man Liden
man Kristen isø at Liden. Liden Liden Liden
Liden tilfø Liden Liden Liden Liden, og da man man
Liden som Liden Liden, man Liden Liden Liden
Liden. Kristen Liden Liden, og indvognslags Liden
Liden indvognslags Liden Liden, som Liden som Liden

Lidit Christen og de i Kirken i Højby og Sognsfol.
Lidit Mænd og kvinder i den tidligere tids landbrugs
i Højby og Sognsfol.
Lidit Mænd og kvinder i den tidligere tids landbrugs

[illegible]

[illegible]

salde, at Christen f. Guld gav ind af Prodigiosolau
og gav og for Althet, for og saad en af aflogge Prodig
at finge M. og f. Christen gik og til Al
thet, sagde han til Althet: "Dag faas du saa
nu som det duger", og der saam en Lomme og for
Althet, tog han saa lidt til orde: "Hvad er min ^{hjelpe}
saa gjentog 3 Gange. Althet saad: "Ja som ^{Althet}
en Guld, og Althet saad lidt til orde: "Sagde Christen:
"Der er med Skjod, Klippet med Hæder, og Løve alle
mine Lomme. Althet spogte: "Hvad gjorde du det?"
"Sagde der sig de Biskopperne fra Lene Bjerg til
~~Recompensation~~ ^{Flaen}. Men nu blev Lybge med for Prodig
Gul, og trode, at Christen, trode sit Lofte om at give,
nu mildt aabnede sig hans Lofte om Christen
Dund, i G. og f. og befalede han ind to Mænd
at gaa og til Althet og sige Christen og for saam ind
af Dinden og ordrer saam ind for en maanedlig
Mand, der f. Guld aflogge Prodigiosolau, og sige for gav
sit tidlige Guld med for Guldbrønde. —